

Sygn. akt III SK 49/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. sp. z o.o. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt VI ACa 468/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 marca 2015 r., VI ACa 468/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację R. sp. z o.o. (powód) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 17 grudnia 2013 r., XVII AmE 78/12, oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) z 5 marca 2009 r., odmawiającej zatwierdzenia taryfy dla dystrybucji energii elektrycznej ustalonej przez powoda.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, iż Prezes URE zobowiązany jest do dokonania sprawdzenia przedstawionej kalkulacji taryfy, co wynika z art. 45 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. Nr 89, poz. 625 ze zm., dalej jako PE). Za koszty uzasadnione, uwzględniające interesy odbiorców oraz pokrywające koszty działalności

gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych w rozumieniu ww. przepisu uznać zatem należy koszty, które zostały zaprognozowane przy dołożeniu należytej staranności w przeprowadzeniu procesu w celu zakupu energii elektrycznej na potrzeby strat sieciowych, który to proces, zgodnie z ustaleniami sądu pierwszej instancji nie został przeprowadzony przez powoda z zachowaniem zasad należytej staranności, wymaganej od przedsiębiorstw energetycznych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłane wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które powód sprowadza do pytania: „czy przy ocenie dochowania ‘należytej staranności, zmierzającej do ochrony interesów odbiorców przy prognozowaniu taryfy w zakresie pokrycia kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej’ w stosunku do przedsiębiorstw energetycznych w procesie zatwierdzania taryfy przez Prezesa URE powinny być brane pod uwagę tylko obiektywne kryteria kalkulacji po cenie wyższej niż maksymalna cena zakupu energii elektrycznej, obliczonej ex post po upływie okresu taryfowego, czy realne możliwości danego przedsiębiorstwa zakupu energii po tej cenie, oceniane w okresie prognozowania taryfy?”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na

uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnienie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z 27 października 2015 r., III SK 10/15, LEX nr 1932145). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Wnosząc o przyjęcie skargi, powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego. Sformułowane we wniosku zagadnienie prawne nie zawiera jednak w swej treści żadnego przepisu prawa. Argumentów za istnieniem wskazanej przez powoda przesłanki przesądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych tego środka zaskarżenia, co nie jest jednak zadaniem Sądu Najwyższego na etapie badania zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.